

Kondor Katalin: Ember tervez...

2025 augusztus 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Valami nagyon szépr?! akartam írni így hétvégén, de aztán jött az arculcsapás, azaz egy hír, mely talán az egyik legjobb barátom halálhírét hozta

Így jártam én is, a közmondás pontosan úgy szól, ember tervez, Isten végez. Valami nagyon szépr?! akartam írni

Így hétfvégén, de aztán jött az arculcsapás, azaz egy hír, mely talán az egyik legjobb barátom halálhírét hozta. Másfél év kínlóadás után a fehérvér?ség vitte el, pedig mindent t?rt, amit ilyen helyzetben ember elt?rhetett, s még azt is át kellett élnie, élnünk, hogy az orvosok közölték, 20-30 millió forint megmenthetné életét. Nem volt ennyi pénze, sokunknak nincs ennyi, s nem is lesz. Az illet? m?vészember volt, épp, hogy 50 múlt, s csodálatosan festett, de minden más m?vészetet nem csak szeretett, hanem értett is hozzájuk.

A Magyar Hírlap cikkírójaként éppen a hétfvégi, rövidke cikkem témáján gondolkodtam, amikor a gyászír ért, s azt sugallta, hogy róla írjak. Próbálok. Nem könny?. Mindenesetre nemrég még tudattuk vele a betegágyánál, hogy kedvenc költ?je, írója, barátja, Lázár Ervin szül?földjét, pontosabban ifjúkorának színhelyét, Alsó-Rácegrespusztát, ahol élt és nevelkedett, néhány hete meglátogattuk. Azt nem mondanám, hogy tolongtak a nagy meseíró, író, elbeszél? emlékhelyeinél az emberek, de örömteli, hogy az emlékhely szépen rendben van, s remélem továbbra is ?rzi Lázár Ervin emlékét, aki egy év híján immár húsz éve nincs közöttünk. Sajnálom, hogy beteg barátunk nem lehetett velünk, mindenesetre örült a hírnek, hogy nekünk sikerült a kirándulás.

Eltelt pár hónap, s megint jött a nem létez? véletlen. Nagybeteg barátunktól kaptam egy „ajándékot”, egy novellát. Mit is tudna adni egy ágyhoz láncolt, de azért az ágyban is írogató fest?, akit cseppet sem mellesleg irodalmi tehetséggel is megáldott a teremt?? Olvas és ír. Az ajándék meg Lázár Ervin: A bolond kútásó c. novellája volt. Az írás egy józan mesteremberr?l szól, akit vilájobbító szándéka társai fölé emel. Idézek bel?le: „A kútásó számtalan kutat ásott, csak úgy csengett-bongott az ásója, amerre csak járt. Amint vízre lelt, az üreg mélyér?l mindig felkiáltott, „már tocsog-locsog”. Egy nap eltöprengett, mi lenne, ha nem lefelé, hanem fölfelé, az ég felé indulna ásójával. Jól körül gondolta elképzelését, majd munkához látott. Belevágott a leveg?be, s egyre haladt felfelé. Elért a felh?ket, majd átszakította a legfels?bb rétegeket is. Valamit lekiáltott, de az emberek már nem értették a szavát. Az égi nyíláson át gyógyító fény szóródott a Földre, a kútásó pedig kilépett az ?rbe, csillaggá változott, hogy reménységet hozzon a sötét éjszakákon.”

Barátunk búcsúja volt ez. Tudtuk, hogy ? a kútásó. Mert hogy az volt. Ezt a búcsút az els? pillanatban fel sem fogtam, de aztán vitathatatlan lett, hogy régi barátja „segítségével” megírta saját halálát, pontosabban búcsúját. Ha lehetne, én azt írnám meg neki, hogy mi, a barátai, mint mindig, ezúttal is pontosan értettük a szavát.

Isten öleljen meg téged, drága Pet? Tamás.

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

Ajánló

